

bấm nút vô tuyến trong xe, ra lệnh cho cửa mở. Như vậy tất Anton đã biết Văn Bình làm chủ tình thế và còn bị kẹt trong vườn sau khi triệt hạ đàn em của hắn. Nghĩa là hắn đã đề cao cảnh giác...

Chiếc Mét-xê-dét to tướng lặn vào con đường nhỏ giữa hai rặng thông cao vút. Mặc dầu có ánh trăng, Văn Bình chẳng nhìn thấy gì, ngoài màu đen của nước sơn bóng bẩy và những kiếng xe nhuộm xanh kín đáo. Xe chạy đến gần giàn cây leo, tài xế trở đầu lại, cho đuôi xe lùi sát ga-ra.

Xe ngừng hẳn.

Nhưng cửa xe vẫn im lìm. Người ngồi bên trong chưa bước xuống. Chắc Anton đang quan sát tứ phía.

Anton ngồi băng sau, giữa hai gã vệ sĩ võ trang tiêu liễn. Bọn cận vệ xuống trước, khẩu súng lia tròn, mặt đặng đặng sát khí. Anton có vẻ ung dung hơn, như thể hắn đến nơi hẹn với tình nhân chứ không phải hắn sắp phải đối phó với một địch thủ lợi hại. Hai cận vệ đã cao lớn hẳn còn cao lớn hơn. Hắn cao lớn đến nỗi hai cận vệ khổng lồ của hắn biến thành những cái bóng mờ mảnh mai của phụ nữ.

Hồi xế chiều, dựng đầu hắn tại ga xe lửa Cornavin, chàng đã thấy hắn là kỳ quan của sự này

nở. Khi ấy, hắn đứng bên chiếc xe đua DB-4 cao tầng nên vẻ cao lớn bị giảm bớt. Nhưng có lẽ cũng vì chàng khinh hắn. Sau lần đấu kinh tại dinh thự hoàng tử Phakanvong, chàng mới thấy hắn là địch thủ khó nuốt. Bởi vậy dưới ánh trăng mờ chiếu qua rặng thông xanh Anton đột nhiên tỏ ra cao lớn khác thường.

Hai cận vệ đập cửa hông, nghe động tĩnh một phút rồi xông vào. Anton vẫn điềm đạm theo sau, tay thọc túi quần. Hắn có vẻ tự tin tuyệt đối. Dường như trong thâm tâm hắn tự nghĩ là thiên hạ vô địch, dầu Văn Bình rình núp trong bóng tối với khẩu súng hờm sẵn hắn cũng đánh thắng như chơi. Thái độ khơi khơi đầy khiêu khích của Anton làm máu Văn Bình sôi sục. Song chàng không dám ngo ngoe. Chàng kéo Mai Lãng nằm sát xuống cỏ. Anton không thể khám phá ra vì chàng được giàn cây leo và gốc thông che khuất. Chàng phải dẫn tự ái xuống đáy lòng. Công việc trước đã, rồi mới đến tình riêng. Chàng phải thoát khỏi tòa nhà này, cứu sống Mai Lãng, để tìm ra Emma. Sau đó, mới tính đến chuyện thanh toán Anton.

Anton và hai gã cận vệ đã vào hắn trong nhà. Gốc cây trú ẩn của Văn Bình chỉ cách cửa xe Mét-xê-dét 3 mét. Chàng lẹ làng bỏ lại, va ngồi lên mở

cửa, Chàng có thể tự do hành động. Dầu đứng trong nhà nhìn ra Anton cũng khó thấy chàng vì sườn xe bên phải đã biến thành chuồng ngựa vật.

Trong xe chỉ còn lại tài xế. Hắn còn trẻ măng, chỉ độ 22, 23 tuổi là cùng. Văn Bình không tin hắn quá trẻ như vậy. Hầu hết nhân viên hành động Tinh báo Sở đều có gương mặt bần ra sữa, song về tuổi đời họ suýt soát ba mươi. Người Tàu thường trẻ lâu. Một số lính huyện ở tây-nam và tây-bắc Trung Hoa đi làm các nhà khảo sát nhân chủng học vô cùng kinh ngạc vì dân trong vùng có tuổi thọ trên mức bình thường, đàn ông đàn bà ngũ tuần mà gương mặt đầy đặn như người 25, 30 tuổi.

Tài-xế đàn ngồi trước vô-lăng, miệng huýt sáo nhỏ nhỏ. Anton vốn nghiêm khắc, hắn không biết hút thuốc, không biết đánh bạc, và đặc biệt là không biết hưởng lạc với đàn bà nên dung mạo luôn luôn nhàn nhõ như nở ăn gừng. Hắn k ông ưa đàn em hút thuốc hoặc ca hát trong xe. Bài ca của gã tài-xế thuộc loại chiến đấu rỏ tiền, tài nghệ huýt gió lại chẳng có gì nên Văn Bình nổi cáu, chặt mạnh sống bàn tay xuống gáy hắn. Chàng chỉ định đánh ngắt, nhưng vì hắn đau đớn thình giác chàng nên dòn mé đã trở tuanh dòn chết, Hắn ngã sang bên, nằm

bất động. Văn Bình cảm thấy hơi hận. Hơi hận, không phải vì động lòng trắc ẩn. Chàng hơi hận vì gã tài xế bị đánh chết không ai sẽ dạy chàng cách bấm nút mở công.

Chàng bế Mai Lăng thả vào trong xe. Hắn ngậm miệng được một lát rồi bắt đầu rên rĩ trở lại. Chàng buông hẳn mạnh tay nên hắn rên rĩ lớn hơn.

Xe Mét-xê-dét là tri kỷ của chàng nên trong loáng mắt chàng đã mở được máy và lái bon bon ra công. Trước mắt chàng, trên táp-lô, có một hàng nút lát-tích dài. Chàng đếm được 12 nút. Chia làm 3 màu khác nhau, kể từ trái sang phải là trắng, đỏ, và đen. Theo kinh nghiệm, chàng biết những nút này ăn thông với hệ thống điều khiển vô tuyến điện. Nhưng chàng chưa biết nút điều khiển công suất là nút nào.

Bắt đầu chàng ấn nút trắng. Té ra 4 nút màu trắng chỉ được dùng để mở máy truyền hình và điện thoại siêu tần số trong xe. Văn Bình ấn nút đỏ thì nghe tiếng rộp rộp song hai cánh công suất vẫn không nhúc nhích. Và ngay khi ấy có tiếng sùng nổ.

Hai cán vệ của Anton đang bắn từ trên tháp xuống. Những phát đầu tiên trượt qua sườn xe rồi rớt xuống đất như thể hòn đá được ném thia lia trên mặt nước hồ. Văn Bình vụt hiểu: sườn xe

Mét-xê-dét toàn bằng thép dày. Sợ bị bắn lên, Anton đã nạy trên xe hơi gắn kính và thép chống đạn. Chắc bọn cận vệ nhắm bắn vỡ lớp xe nhưng khoảng cách hơn hai trăm mét không cho phép chúng bắn trúng.

Chàng bỗng mừng rơn. Những nút đồ vừa đẩy cửa sắt mở toang. Chàng đạp lút ga xăng, chiếc Mét-xê-dét lướt nhanh trên con đường lót đầy lá thông êm ái như có phép đấng ván.

Tacata... tacata...

Sau khi bắn một phát một bị hụt, bọn cận vệ đã bắn cả tràng. Thanh âm tacata nổ ròn trong bầu không khí tĩnh mịch. Tay lái dầu của chiếc Mét-xê-dét đang mềm nhũn vụt cứng đét. Mũi xe lạng sang bên. Nếu là đường giốc, tai nạn đã có thể xảy ra.

Văn Bình đã hiểu nguyên nhân. Lớp sau vừa trúng đạn. Với một hành bị bẻ, chàng khó hy vọng đảo đầu. Nhưng chàng vẫn giữ nguyên bình tĩnh. Anton còn phải chạy từ trên tháp xuống vườn. Và còn phải trèo lên chiếc DS-21 của Mai Lãng. Không có chìa khóa công-tắc, Anton phải nối hai đầu dây điện mới cho động cơ nổ được.

Nghĩa là nhanh nhất cũng ba, bốn phút. Thời gian này quá đủ cho chàng ra đến đường cái phía dưới, và từ đó lách vào một con hẻm khác. Dọc

hai bên đường, một bên là hồ Leman dài bất tận, một bên là rừng thông, chàng có thể tìm ra chỗ tạm trú dễ dàng.

Bánh xe bị xẹp làm xe hơi mất thăng bằng, tốc độ giảm bớt. Trong hoàn cảnh này, tiếp tục xả hết ga xăng sẽ bị lật xe. Nhưng Văn Bình không còn cách nào khác. Chàng phóng như điên trên con đường nhựa ngoằn ngoèo.

Đến một khúc rẽ chàng quẹo vào. Khúc rẽ này cũng dẫn lên sườn đồi. Và trên đó cũng có một tòa nhà rộng thênh thang, được bao bọc bằng tường gạch, và nâng rặng thông dày.

Văn Bình không chạy thẳng lên đồi. Chàng thẳng lại ở lưng chừng, rồi bẻ vô-lăng cho xe hơi tuột xuống rừng thông. Xe nổ lộp bộp phải nên chàng bẻ vô-lăng sang bên trái. Hai lớp trước và lớp còn lại phía sau không đủ cho xe chạy trên quãng đường dài, nhưng đã quá đủ cho Văn Bình lái an toàn từ trên sườn đồi giốc nghiêng 30 độ xuống nền đất lồi lõm, cách gần 2 mét phía dưới.

Chạy được 50 mét, chàng dừng lại và tắt máy. Sợ trong xe có dụng cụ phát tin hiệu có thể giúp Anton phăng ra nơi chàng ẩn núp, chàng giắt đứt hết dây điện, đồng thời gỡ luôn bình điện. Chàng

còn bỏ xuống gầm xe, quan sát xem có gì khả nghi không.

Chàng tỏ vẻ khoan khoái khi nghe tiếng xe hơi phóng nhanh dưới đường. Chắc đó là xe DS với Anton ngồi bên trong. Chàng dựng tên tài-xế ngồi dậy và bắt mạch. Nạn nhân đã chết. Hãn chết ngay sau khi bị chém a-tê-mi. Mai Lãng chỉ mê man chứ chưa chết. Tuy nhiên, hãn cũng chẳng còn sống bao lâu nữa, vì kinh mạch ở chân đã mất, phải ghé sát ngực mới nghe được tiếng tim đập.

Một lần nữa Văn Bình lại d ãm huyết hồi sinh, song Mai Lãng chỉ còn thở được khặc khừ. Chàng rút ngón tay ra khỏi huyết thì cánh mũi Mai Lãng như bị bóp chặt lại, dưỡng khí không len vào buồng phổi được nữa. Chàng cứ tiếp tục điềm huyết và hãn tiếp tục nằm trơ như cây gỗ. Mấy phút sau hãn phát ra những tiếng ú ở.

Chàng kêu tên hãn :

— Mai Lãng, anh nghe tiếng tôi không ?

Hãn thều thào :

— Nghe. Tôi sắp ra hết máu. Yêu cầu anh chở tôi đến bệnh viện.

Lợi dụng hãn còn nửa mê, nửa tỉnh, chàng bèn đặt một câu hỏi đột ngột :

— Anh cần báo tin cho Emma không ?

Vô tình hãn đáp :

— Cần.

— Nhà nàng ở đường nào ?

— Dalcrose. Anh còn nhớ nhà của hoàng tử Pharkanvong chứ ?

— Còn.

— Phakanvong ở nhà số chẵn, còn Emma ở số lẻ, gần như hai nhà đối diện nhau. Để yên tôi nhớ lại số nhà xem. À, nhớ rồi, đường Emile Jacques Dalcrose, số 215. Dễ tìm lắm. Tường và cửa sổ đều sơn màu xanh lơ.

— Nàng đang cất giữ báu vật go-do-chong-giom ?

— Phải. Sau khi mở tủ két lấy trộm, tôi đã mang về cho nàng. Cho đến phút này tôi vẫn chưa hiểu tại sao tôi lại trung thành với nàng đến thế. Nàng đẹp thật đấy, song trên thế gian này thiếu gì người đẹp hơn nàng. Có lẽ nàng có pháp thuật, anh ơi. Xin anh châm chước cho tôi. Chẳng qua tôi bị lói vào xiếc,..

— Emma làm việc cho tình báo Xô viết ?

Văn Bình đình ninh Mai Lãng đáp «phải». Chàng không ngờ hãn lại thở dài rồi nói, giọng như muốn khóc :

— Nếu nàng là nhân viên Nga Xô thì tôi đâu

đến nỗi điều đúng như đêm nay. Đấng này nằng là đồng minh. Chưa được là đồng minh ký kết thì cũng là đồng minh trên tinh thần.

— Nghĩa là Emma phục vụ cho Phán Giám Thụy Sĩ ?

— Phải. Nàng là con ma Phán Giám. Nàng có máu điệp báo trong người. Mẹ nàng gốc Phi Châu là cộng sự viên thân tín của Đại tá Mát-sơn trong thế chiến thứ hai, và cũng là bạn thân của Cadogan. Hai ông tổ sư điệp báo hợp lại thì Emma không giỏi điệp báo sao được ? Anh biết Mát-sơn không ? Biết Cadogan không ? Ừ, anh biết họ, tại sao anh chưa biết Emma ?

Một nhân viên quen của Sở Mật vụ cũng nghe nói đến Ca-dô-gan (1) hưởng hồ Văn Bình. Chàng đã có nhiều dịp gặp mặt ông già tinh bảo khét tiếng này trong thời gian chàng còn hoạt động cho Tây Phương trên mặt trận chống quốc xã. Đối với chàng, Mát-sơn (2) cũng không xa lạ. Hồi làm

(1) tức Sir Alexander Cadogan, trùm điệp báo Anh cất Lạ (Intelligence Service)

(2) đại tá Roger Masson. Hiện còn sống. Masson có công lớn, không những với tổ quốc ông, mà còn cả với nhiều quốc gia khác, kể cả phe đồng minh và phe Liên xô, nhưng tên tuổi đã bị chìm vào quên lãng. Masson điều khiển tình báo Thụy Sĩ từ 1933, và ngày nay, 30 năm sau, ông vẫn tiếp khách tại cái lữ quán cũ kỹ mà ông dùng làm nơi tiếp điệp viên ngày xưa.

việc trong O.S.S. chàng đã sống ở Thụy Sĩ, và hơn một lần, được gặp đại tá Mát-sơn trong cái lữ quán sộc sộc như cô gái về già gần nhà ga xe lửa Lausanne. Chàng vẫn có cảm tình với người lãnh tụ tinh bảo trên thất tuần, mặt tròn, thân thể tròn, mà năm tháng càng vo tròn hơn. Mẫu thân Emma là cộng sự viên thân tín của Mát-sơn. «Thân tín» có thể là mang giòng máu của con cáo già tinh bảo tài hoa ấy...

— Nàng có liên hệ huyết thống với Mát-sơn và Cadogan ?

— Dường như với Mát-sơn. Trên thực tế, nàng giỏi hơn Mát-sơn nhiều. Nhờ Mát-sơn, Thụy Sĩ không bị lôi cuốn vào cuộc chiến tàn bạo khiến 36 triệu người thiệt mạng (1) cách đây mấy chục năm. Và tôi nghĩ rằng nhờ Emma...

Mai Lăng ngưng nói, và húng hắng ho. Hần mở mắt nhìn chàng như bị thôi miên. Hần quả có sức chịu đựng bền bỉ khác thường. Nếu hẳn được chở vào bệnh viện... Song chàng không muốn nghĩ đến trường hợp này mặc dầu chiếc Mét-xê-dét vẫn có thể chạy về trung tâm thị trấn, và lại bệnh viện cũng không bao xa.

(1) trong thế chiến thứ hai từ 1939 đến 1945, Thụy Sĩ chỉ có... 968 người chết. Chết bệnh nhiều hơn là chết giặc.